

ȘTIRI MISIONARE

Trimestrul 3

2023

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon, 2023

Cuprins

Sabatul 1 – 1 iulie 2023

Biblia supraviețuiește incendiului 3

Sabatul 2 – 8 iulie 2023

Chemarea lui Dumnezeu 4

Sabatul 3 – 15 iulie 2023

Trei cărți, un singur răspuns 6

Sabatul 4 – 22 iulie 2023

Sub teroare (I) 7

Sabatul 5 – 29 iulie 2023

În siguranță în brațele lui Isus (II) 9

Sabatul 6 – 5 august 2023

Luptând cu Scriptura în mână (III) 10

Sabatul 7 – 12 august 2023

O jertfă sinceră? (IV) 11

Sabatul 8 – 19 august 2023

Adevărata vindecare divină (V) 13

Sabatul 9 – 26 august 2023

Scutece pe lista de cumpărături 15

Sabatul 10 – 2 septembrie 2023

Serviciu de închinare la închisoare 16

Sabatul 11 – 9 septembrie 2023

O carte și o plimbare cu mașina 18

Sabatul 12 – 16 septembrie 2023

Găsirea cuvintelor potrivite 20

Sabatul 13 – 23 septembrie 2023

Puterea cuvintelor 21

Sabatul 14 – 30 septembrie 2023

Lăudându-L pe Dumnezeu pentru epilepsie 23

Biblia supraviețuiește incendiului

de Tor Tjeransen

Valentina Melentjeva privea neajutorată cum casa ei din Kongsberg, Norvegia, ardea din temelii. Deși o întrista ideea de a-și pierde bunurile adunate de-a lungul vieții, gândul că își pierduse Biblia era de departe cel mai devastator.

Valentina a copilărit în Klaipeda, al treilea cel mai mare oraș din ceea ce era pe atunci Republica Sovietică a Lituaniei. Deși mama ei era creștină, în familia ei nu existase niciodată o Biblie, nu se vorbise niciodată despre Isus și nu se rugaseră împreună niciodată.

La patruzeci și cinci de ani, Valentina a observat că o vecină de-a ei, pe nume Ira, părea fericită în ciuda faptului că trecea prin greutăți. Valentina a întrebat-o pe aceasta care e secretul fericirii ei, iar femeia a invitat-o la ea acasă. Când Valentina a venit în vizită, Ira i-a pus în mână o Biblie. Pentru prima dată în viața ei, Valentina ținea în mână o Biblie. Era deschisă la Exodul 20.

— Te rog, citește! i-a spus Ira.

Valentina a început să citească Cele Zece Porunci. Când a ajuns la porunca a patra, a citit cu surprindere: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău” (Exodul 20:8-10).

De patru ori a citit porunca a patra. Sâmbăta era adevărata zi de odihnă. Toată viața ei lucrase sâmbăta, dar acum voia să respecte porunca a patra. În sâmbăta următoare, Valentina s-a dus cu Ira la biserica din Klaipeda. În al doilea Sabat petrecut la biserică, Valentina a primit o Biblie nouă. Cartea a devenit bunul ei cel mai de preț, iar ea s-a botezat un an mai târziu, în 2004. Ulterior, Valentina s-a mutat în Norvegia pentru a afla mai multe despre Dumnezeu la o școală biblică adventistă. La finalul cursu-

lui, coperta Bibliei era deja uzată, așa că a comandat o copertă frumoasă din piele pentru Biblia ei.

În urma incendiului din 2021, poliția și brigada de pompieri au izolat apartamentul Valentinei. După încheierea investigației, fiul, care venise să vadă locuința, s-a plimbat printre ruine. Valentina a fost nespus de bucuroasă când acesta s-a întors cu Biblia ei. Biblia, care se aflase pe un raft alături de alte cărți spirituale, era singura carte care rămăsese intactă. Abia fusese atinsă de foc.

„Este uimitor ce poate face iubirea lui Dumnezeu! Este uimitor cum protejează Dumnezeu lucrurile cele mai importante”, mărturisește Valentina.

Vă mulțumim pentru darurile din al treisprezecelea Sabat! Acestea au ajutat la deschiderea unui centru în Sortland, Norvegia, unde tot mai mulți oameni pot învăța despre cartea preferată a Valentinei, Biblia.

Sabatul 2 – 8 iulie 2023

Chemarea lui Dumnezeu

de Kathie Lichtenwalter

Profesorul Ruan Oliveira se chinuia să fie atent la discursul vorbitorului din cadrul evenimentului de instruire misionară „Eu voi merge”. Evenimentul se desfășura la Universitatea din Orientul Mijlociu, situată în Beirut, Liban.

Oare unde l-am mai văzut pe omul acesta? se întreba el.

Ruan venise din Brazilia pentru a sluji ca profesor misionar la Centrul de Învățăre Adventist, unde le predă copiilor sirieni din clasele I-VIII. Îl asculta pe profesorul universitar Brian Manleu descriind lucrarea celor care „fac corturi”, adică a adventiștilor de ziua a șaptea care urmează exemplul lui Pavel și își folosesc profesia pentru a lucra în țări necreștine.

Ruan și-a scos telefonul mobil și a început să se uite la pozele făcute de-a lungul anilor. Ruan avea misiunea în sânge. Născut în Brazilia, crescuse într-o familie care vorbea despre misiune și trăia misiunea. Pe când era în liceu, în 2017, a mers cu părinții lui în Argentina, la o conferință misionară cu titlul „Eu voi merge”. Inima lui a fost profund impresionată când a auzit de nevoile din Orientul Mijlociu.

În primul an de studii universitare, a acceptat invitația de a preda engleza într-o țară necreștină din Asia. La scurtă vreme după sosirea lui, școala de limbi străine s-a închis. A rămas să studieze limba locală, dar i s-a interzis să vorbească despre Dumnezeu. După ce s-a întors în Brazilia pentru al doilea an universitar, Ruan a simțit o dorință puternică de a pleca iarăși peste hotare. A aplicat pentru câteva posturi din Orientul Mijlociu, regiune care îi captase atenția în 2017, la conferința din Argentina.

„Doamne, totul depinde de Tine”, s-a rugat el, în timp ce trimitea documentele completate. „Voi accepta primul răspuns pe care îl voi primi.”

După șapte minute, a primit un mesaj pe telefon. Era de la Centrul de Învățare Adventist din Beirut. Șase săptămâni mai târziu, Ruan se îndrepta către locul respectiv. După experiența din Asia, avea o apreciere deosebită pentru libertatea religioasă din Liban. „Pot să le spun că sunt creștin!” mărturisește el.

După un an petrecut în Liban, Ruan intenționează să își încheie studiile și să devină misionar cu normă întreagă. Convingerea că a fost chemat de Dumnezeu i-a fost confirmată atunci când și-a amintit unde îl mai văzuse pe Brian Manley.

După ce Manley a terminat de vorbit, Ruan s-a apropiat de el cu telefonul în mână.

— Știu de unde te cunosc! i-a spus el, căutând pe telefon o fotografie pe care o făcuseră împreună în urmă cu cinci ani, la conferința din Argentina.

Prezentarea profesorului Manley despre cei care fac corturi fusese imboldul care stârnise în inima lui Ruan dorința de a-l sluji lui Dumnezeu în Orientul Mijlociu.

Sabatul 3 – 15 iulie 2023

Trei cărți, un singur răspuns

de John Bradshaw

Când eram copil, aveam o mulțime de întrebări la care nu puteam găsi răspuns. De ce trebuia să îmi mărturisesc păcatele unui preot? De ce trebuia să mă rog sfinților, dacă Isus îmi auzea rugăciunea? Aveau să ardă oamenii în iad pentru totdeauna?

Îmi plăcea să mă duc la biserică și eram fericit cu credința mea în Isus, dar frecventarea bisericii nu răspundea niciuneia dintre întrebările mele. Fiecare biserică pretindea credința în Biblie, dar niciuna nu putea răspunde întrebărilor mele.

Când aveam șaisprezece ani, un frate mai mare mi-a dăruit o carte. Se alăturase unei biserici care făcea lucruri ciudate – de pildă, enoriașii mergeau sâmbăta la biserică, dar schimbarea era, în mod evident, una benefică pentru el. Era fericit, lucru care m-a făcut să cred că acea carte merita citită. I-am promis că citesc cartea, care, a spus el, era despre istorie și profeție, dar nu am citit decât introducerea.

Câțiva ani mai târziu, m-a întrebat dacă o citisem. Când i-am spus că nu, mi-a dat una la fel. I-am promis că pe aceasta aveam să o citesc. De data aceasta, am început cu prima pagină. Am citit cea mai mare parte din ea... Cea mai mare parte din prima pagină! Am lăsat cartea din mână cu intenția de a o citi mai târziu, dar nu am mai citit-o.

Anii au trecut. Am plecat din Noua Zeelandă, țara mea natală, și m-am mutat în Anglia. În timpul unei călătorii în Irlanda, disperat să am o relație adevărată cu Dumnezeu, am mers la biserică.

Pe când ieșeam din biserică, i-am spus lui Dumnezeu că nu aveam să mă mai întorc la biserică „până când nu îmi arăta adevărul!”

Întors la Londra, am descoperit că promisem un pachet. Cu ceva timp în urmă, îl întrebaseram pe fratele meu dacă avea idee unde aş putea găsi cartea pe care mi-o dăruise de două ori până atunci. Căutasem în câteva librării, dar nu reuşisem să o găsesc. Iar aici, în cutia poştală, se afla a treia copie a cărţii care avea să îmi schimbe viaţa, *Tragedia veacurilor*. De data aceasta, am început să citesc de la mijlocul cărţii şi, când am ajuns la sfârşit, am luat-o de la început şi am citit ceea ce nu citisem. Am găsit puterea lui Dumnezeu într-o carte care nu doar că explica profeţiile complicate ale Bibliei, dar crea o legătură între mine şi Isus. Un apel la serviciul de informaţii m-a pus în legătură cu o biserică din Londra şi astfel a început umblarea mea cu Isus.

Încă citesc *Tragedia veacurilor*, pentru că mi-am dat seama că încă descopăr binecuvântări şi perspective noi asupra planului de mântuire. După Biblie, *Tragedia veacurilor* are cel mai puternic impact asupra vieţii mele.

Alătură-te şi tu bisericii globale, în 2023 şi 2024, în vederea promovării şi distribuirii în masă a cărţii *Tragedia veacurilor*! Pentru mai multe informaţii, vizitează site-ul greatcontroversyproject.com.

John Bradshaw este vorbitor şi director al programului de televiziune adventist *It Is Written*.

Sabatul 4 – 22 iulie 2023

Sub teroare (I)

de Andrew McChesney

În casa Almirei, o fată în vârstă de şaisprezece ani din Republica Rusă Başcortostan, au început să se întâmple evenimente ciudate după ce s-a înscris la nişte cursuri despre lumea supranatu-

rală. Uniunea Sovietică tocmai se prăbușise, iar publicul manifesta un interes crescut față de religia cândva interzisă. Doi ruși din Moscova au venit la școala Almirei, din orașul Sibai, pentru a susține cursuri despre percepția extrasenzorială.

Părinții Almirei i-au interzis să participe la acele cursuri, dar profesorii ruși promiteau să le descopere cursanților secrete incredibile, precum vindecarea anumitor boli. Mama Almirei suferea uneori de migrene și Almira voia să o ajute. Așa că a participat, în secret, la cursuri. A fost învățată că era înconjurată de forțe invizibile ale binelui și răului și că, dacă le stăpânea, putea face minuni.

În timp ce era singură acasă, a încercat să pună în practică cele învățate. Vorbea singură cu forțele nevăzute din casa ei, spunându-le că voia să le controleze.

În seara aceea, când a stins lumina pentru a merge la culcare, a simțit o prezență în cameră. După o vreme, prezența a început să se manifeste și în timpul zilei, când fata era singură acasă. Uneori, observa o umbră care trecea pe lângă fereastră.

Nu îi era teamă. Credea că era puternică și că era pe punctul de a controla o forță invizibilă. Odată cu trecerea timpului, și-a dat seama, spre disperarea ei, că forța era mai puternică decât ea. Adevărul era că nu putea să o controleze.

Îngrozită, a început să nu mai stingă lumina noaptea, înainte de a merge la culcare. Îi era teamă să doarmă. Când reușea, într-un final, să adoarmă, avea coșmaruri îngrozitoare. Disperată, Almira i-a cerut mamei să doarmă cu ea. După câteva zile, mama a refuzat să mai doarmă cu ea. Spunea că avea coșmaruri.

În următoarele șase luni, viața Almirei s-a întors cu susul în jos. Notele ei au scăzut și părea să se afle într-un conflict continuu cu profesorii, prietenii și părinții ei. Nu știa încotro s-o apuce.

Vom afla mai multe despre Almira în săptămâna următoare. *Vă mulțumim pentru darurile misionare care ajută la răspândirea Evangheliei în Rusia și în întreaga lume!*

În siguranță în brațele lui Isus (II)

de Andrew McChesney

Într-o după-amiază, Almira, adolescenta în vârstă de șaisprezece ani, a decis să tragă un pui de somn după ce s-a întors de la școală. Se simțea epuizată după luni întregi de nesomn. S-a întins pe canapea, cu fața înspre ușa deschisă. Era singură acasă.

Dintr-odată, a simțit o prezență în cameră. Uitându-se spre ușă, a văzut pentru prima dată acea prezență. Arăta ca un nor întunecat care acoperea întru totul intrarea. Almira nu știa de ce, dar și-a dat seama că ceva teribil avea să se întâmple dacă ar fi clipit. A continuat să se uite insistent către ușă. În cele din urmă, a trebuit să clipească. În secunda aceea, norul întunecat s-a repezit spre ea. Almira se simțea de parcă ar fi fost îngropată sub o lespede imensă, neajutorată, incapabilă să se miște. Se chinuia să respire. S-a rugat la forțele binelui pentru ajutor, dar nu a primit niciun răspuns.

În momentul acela, și-a amintit o rugăciune pe care o memorase. Era o rugăciune necreștină. Pentru o clipă, a fost eliberată și a putut să respire, dar apoi, prezența a pus iarăși stăpânire pe ea. A repetat acea rugăciune iar și iar. După fiecare rugăciune, era eliberată, apoi era luată iarăși în stăpânire. Și tot așa.

Obosită să tot lupte, se întreba ce putea face pentru a se salva. Brusc, și-a amintit că unul dintre profesorii ruși de la cursurile despre lumea supranaturală menționase faptul că Isus Hristos era mai puternic decât toate forțele bune sau rele. I-a venit în minte ideea să strige la Isus. A deschis gura să vorbească, dar nu a reușit să rostească decât prima silabă a numelui lui Isus, iar norul întunecat a dispărut. Almira avea impresia că Isus a intrat în cameră și l-a aruncat pe prădător departe de ea.

Almira nu avea nicio îndoială că avea nevoie de Isus. Dar ce putea face? Nu era creștină. Vreme de două luni, a mers la locul tradițional de închinare al strămoșilor ei. A început să doarmă

mai bine, așa că a decis că lucrul acesta însemna că și Isus vizita locul acela de închinare. Mai apoi, sora ei mai mare, Faniya, a venit acasă cu două prietene pe care Almira nu le mai văzuse nici-când înainte. A aflat în ziua aceea că Faniya începuse să meargă la o biserică adventistă de ziua a șaptea, care se afla pe aceeași stradă pe care se afla și blocul lor. Cele două prietene erau membre ale Bisericii Adventiste. Almira le-a spus fetelor povestea ei.

— Acela este Satana, i-a spus una dintre fete.

Cealaltă fată i-a explicat Almirei că intrase pe teritoriul lui Satana prin participarea la cursurile despre lumea supranaturală.

— Dar Isus este de partea ta, a încurajat-o ea. Numai El te poate elibera de puterea lui Satana.

Vom afla mai multe despre Almira în săptămâna următoare.
Vă mulțumim pentru darurile misionare care ajută la răspândirea Evangheliei în Rusia și în întreaga lume!

Sabatul 6 – 5 august 2023

Luptând cu Scriptura în mână (III)

de Andrew McChesney

În seara aceea, Almira s-a trezit după un alt coșmar și a hotărât să meargă la biserica adventistă în Sabat. Însă în dimineața următoare, s-a gândit: „Eu nu sunt creștină. Nu pot merge acolo.” Noaptea, a avut un alt coșmar și din nou nu știa ce să facă. Prin urmare, în Sabat s-a dus la biserica adventistă.

După câteva săptămâni, părinții Almirei au aflat că frecvența biserica în fiecare Sabat și i-au interzis să mai meargă. Și alte rude au auzit despre lucrul acesta și au implorat-o să nu mai meargă. Vecinii au văzut-o mergând la biserică și au ieșit din casele lor ca să o mustre. Mersul la biserică devenise o adevărată luptă, dar Almirei îi plăcea să se închine în biserică, așa că a continuat să meargă. Acolo, învăța despre Isus. Învăța cum să își găsească pa-

cea în El. Acasă, răul continua să își facă simțită prezența. Spiritul continua să își facă apariția în timpul nopții.

Almira a început să se roage cu voce tare: „Doamne, în Numele lui Isus Hristos, protejează-mă de Satana ca să pot dormi!” Vreme de trei luni, s-a rugat astfel în fiecare noapte. Rugăciunile au alungat duhul, dar ei îi era frică în continuare. I-a spus pastorului adventist despre temerile ei, iar el i-a sugerat să citească Biblia cu voce tare.

De fiecare dată când simțea duhul, deschidea Biblia la Isaia 43. Îi plăcea în mod special făgăduința următoare: „Acum, așa vorbește Domnul, care te-a făcut, Iacove, și Cel ce te-a întocmit, Israele! «Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu. [...] De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine și popoare pentru viața ta»” (Isaia 43:1-4). Găsea alinare în Isaia 49:24,25: „Se poate lua prada celui puternic? Și poate să scape cel prins din prinsoare? «Da», zice Domnul, «prada celui puternic îi va fi luată și cel prins de asupritor va scăpa, căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi și voi scăpa pe fiii tăi.»”

Într-o noapte, Almira și-a mărturisit toate păcatele cu voce tare. După aceea, a dormit cum nu o făcuse de multă vreme. În cele din urmă, fetei nu i-a mai fost teamă. Când citea Biblia și se ruga, duhul pleca. Și-a dat seama că deși spiritul era mai puternic decât ea, Isus era mai puternic decât amândoi.

Vom afla mai multe despre Almira în săptămâna următoare. *Vă mulțumim pentru darurile misionare care ajută la răspândirea Evangheliei în Rusia și în întreaga lume!*

Sabatul 7 – 12 august 2023

O jertfă sinceră? (IV)

de Andrew McChesney

Trecuse aproximativ un an. Almira se ruga și citea din Biblie în fiecare seară pentru a ține spiritul cel rău la distanță. Mergea

la biserică în fiecare Sabat, primind critici dure și amenințări din partea părinților, rudelor și vecinilor. Dar restul vieții ei rămânea neschimbat. Mergea la școală în timpul săptămânii și petrecea în club cu prietenii în serile de weekend.

La vârsta de optsprezece ani, Almira a ajuns la o răscruce în viața ei de credință. A dat peste o întrebare la care nu putea răspunde. Nu înțelegea de ce Biblia numea moartea lui Isus „o jertfă”. Pentru ea, moartea lui Isus nu părea o jertfă. Deși fusese persecutat cu cruzime și crucificat, știa că avea să învie, deci cum era moartea Lui o jertfă? Pe de altă parte, ea, Almira, avea parte de persecuție în fiecare Sabat și simțea că își jertfea relația cu părinții, rudele și prietenii ei pentru Isus. Habar nu avea cum urma să se încheie povestea ei. I se părea că sacrificiul ei era mai mare ca al lui Isus.

Confuză, s-a rugat pentru un răspuns. „Isuse”, a spus ea, „am citit că trebuie să îți vorbesc deschis despre grijile mele, pentru că Tu îmi vei răspunde. Iată ce propun! Voi citi în fiecare zi din evangheliile și din cartea *Viața lui Iisus*. Te rog, descoperă-mi ce înseamnă moartea Ta pe cruce și de ce a fost jertfa Ta atât de mare!”

În realitate, Almira nu voia să citească Biblia sau *Viața lui Iisus*, scrisă de Ellen G. White, dar s-a forțat să citească din ambele în fiecare zi. La început, se lupta cu plictiseala în timp ce citea. Nu avea o relație apropiată cu Isus. Deși se închina în Sabat, în timpul săptămânii își trăia propria viață.

Almira a continuat să citească și, în cele din urmă, a găsit un răspuns. A citit în *Viața lui Iisus* următorul paragraf: „Satana frământa inima Domnului Hristos cu ispitele lui îngrozitoare. Mântuitorul nu putea vedea prin porțile mormântului. Speranța nu-l înfățișa ieșirea din mormânt ca biruitor și nici nu-l spunea că Tatăl a primit sacrificiul Său. El Se temea de faptul că păcatul era atât de neplăcut înaintea lui Dumnezeu, încât despărțirea Lor avea să fie veșnică” (p. 753).

Acesta era răspunsul la rugăciunea ei. Și lui Isus Îi fusese fri-că de faptul că avea să moară pentru totdeauna, dar fusese dis-pus să Își asume acest risc pentru ea. Almira a realizat că El nu cunoștea sfârșitul, la fel cum nici ea nu știa în ce fel avea să se în-cheie povestea ei. Isus Își riscase viața veșnică pentru a o mântui.

Uimită de această dragoste infinită, ea și-a vărsat inima în ru-găciune: „Isuse, chiar dacă nimeni altcineva de pe pământ nu Te urmează, eu Te voi urma”, a promis ea. În cele din urmă, a hotărât să Își predea inima lui Isus prin botez.

Vom afla mai multe despre Almira în săptămâna următoare.
Vă mulțumim pentru darurile misionare care ajută la răspândi-re *Evangeliei în Rusia și în întreaga lume!*

Sabatul 8 – 19 august 2023

Adevărata vindecare divină (V)

de Andrew McChesney

Almira le-a spus părinților despre decizia ei de a deveni adven-tistă de ziua a șaptea. Le-a povestit și că participase la cursurile despre lumea supranaturală, pe care ei i le interzisese, despre apariția duhului rău și despre coșmarurile care nu îi dădeau pace.

Mama a plâns.

— Dacă biserica te ajută, du-te! i-a spus ea.

După botez, Almira nu a mai fost deranjată niciodată de spi-ritul rău.

Astăzi, Almira H. Yalysheva are patruzeci și șase de ani și este profesoară de lingvistică la Universitatea Adventistă Zaoksky din Rusia. Soțul ei, Kemil K. Yalysheva, pe care l-a întâlnit și cu care s-a căsătorit pe când studia la Zaoksky, la sfârșitul anilor '90, este pastor și vicepreședinte al Departamentului de Relații cu Studenții din cadrul universității. Înainte de a lucra pentru uni-

versitate, cei doi soți au slujit vreme de un deceniu ca misionari pentru popoarele necreștine din regiunea rusească a Caucazului de Nord. Ulterior, și-au obținut diplomele de studii superioare la Institutul Adventist Internațional de Studii Avansate din Filipine.

Almira este mamă și are o regulă acasă: le interzice copiilor desenele animate și cărțile care menționează magia. În urma propriei experiențe cu spiritele rele, ea crede că nu există magie bună sau rea. „Orice tip de magie deschide ușa pentru Satana și forțele lui rele”, mărturisește ea cu convingere. Uneori, părinții o întreabă: „Despre ce vor vorbi copiii mei cu prietenii lor, dacă nu urmăresc aceleași desene animate?” Ea le spune că există lucruri mult mai interesante de privit și discutat, inclusiv documentarele despre animale și despre natură.

Sora Almirei, Faniya, este adventistă, iar tatăl ei se închina cu ele în Sabat înainte de a muri. Mama lor, acum în vârstă de șaptezeci și cinci de ani, citește în mod regulat Biblia și scrierile lui Ellen G. White. Nu mai are durerile de cap pe care Almira sperase să le poată vindeca cu ajutorul cursurilor despre supranatural. După ce a fost botezată, Almira a început să aducă de la biserică reviste de sănătate. Mama le-a citit, iar stilul ei de viață s-a schimbat încet-încet. Mama ei obișnuia să bea numai ceai negru. Între timp, a decis să înlocuiască ceaiul negru cu apă proaspătă și a început să devină din ce în ce mai activă. În timp, durerile de cap au dispărut de tot și mama ei s-a vindecat.

Almira se roagă să fie o prezență vindecătoare în multe vieți: „Pasul curajos pe care l-am făcut, predându-mi viața lui Isus, mi-a schimbat viața. O fată răsfățată și egoistă a primit privilegiul de a deveni mâinile și picioarele lui Isus. Cea mai mare dorință a mea este să îi slujesc.”

Scutece pe lista de cumpărături

de Amy McHenry

Într-o dimineață de vineri, făceam cumpărăturile săptămânale la magazinul nostru local din Beirut, Liban. Soțul meu, Peter, cumpăra mere și batoane de cereale pentru excursia exploratorilor din weekend, iar eu cumpăram mâncarea pentru familie. Slujim ca misionari și predăm biologie la Universitatea Orientului Mijlociu.

În timp ce urcam la etaj să iau dezinfectant și detergent de vase, m-am uitat în jos, la raionul cu scutece, și am văzut pe cineva stând acolo. Mă gândeam în sinea mea cât de greu trebuie să le fie oamenilor care au nevoie de scutece. Situația financiară este extrem de dificilă aici, în Liban. În doi ani, moneda națională s-a devalorizat cu 90%, iar costul produselor a crescut vertiginos. Peste 80% din populația țării trăiește sub pragul sărăciei.

Dintr-odată, în mintea mea a apărut un gând: „Cumpără un pachet de scutece!” M-a surprins gândul acesta, așa că am întrebat: „Doamne, Tu ești? De ce să cumpăr scutece? Cel mai mic dintre copiii mei are zece ani!”

„Cumpără un pachet de scutece!” Gândul îmi stăruia în minte cu înverșunare, așa că am început să mă îndrept spre scară. „Doamne, nu cunosc pe nimeni cu un bebeluș care să aibă nevoie de scutece...”. Porunca a devenit însă din ce în ce mai puternică: „Cumpără un pachet de scutece!”

M-am dus la raionul de scutece și m-am rugat: „În regulă, Doamne, o să cumpăr scutece și Tu îmi vei arăta mai târziu pentru cine sunt. Ce mărime să iau?” Am luat un pachet de scutece, mărimea 3, și mi-am continuat cumpărăturile.

Când m-am întâlnit cu soțul meu la mașină, i-am spus:

— Să nu fii surprins dacă vezi un pachet de scutece în portbagaj! Domnul mi-a spus să le cumpăr. Sunt un dar, doar că nu știu încă pentru cine.

Am pornit spre casă.

A doua zi, la biserică, am văzut un prieten a cărui soție lucrează cu familiile de refugiați din Beirut. Am vorbit puțin cu el și l-am întrebat:

— Crezi că soția ta cunoaște pe cineva care are nevoie de scutece? Domnul mi-a spus să cumpăr câteva ieri și nu știu pentru cine sunt.

Mi-a promis că o va întreba.

În seara aceea, am primit un mesaj de la el: „Când i-am spus soției mele povestea cu scutecele, a început să plângă. Măine vom vizita două familii care au nevoie de scutece. Putem veni să le luăm în seara asta?”

La scurtă vreme după acest mesaj, în timp ce ne îmbrățișam și vorbeam la ușă, i-am dat scutecele pe care Dumnezeu le pusese pe lista mea de cumpărături. Am aflat că lucrează cu mai mult de douăzeci de familii care au nevoie de scutece și nu și le pot permite. Acum pun frecvent scutece pe lista mea de cumpărături.

Vă mulțumim pentru darurile misionare care ajută la răspândirea Evangheliei în Orientul Mijlociu și în întreaga lume!

Sabatul 10 – 2 septembrie 2023

Serviciu de închinare la închisoare

de Gabriel Diaz

Pasiunea mea este să lucrez cu deținuții. M-am implicat în proiectele desfășurate în închisori peste tot pe unde am slujit ca pastor, mai întâi în țara mea natală, Columbia, iar acum, în Spania.

În ultimele două decenii, am vizitat patru închisori din Spania, inclusiv o închisoare de maximă securitate pentru femei din Madrid. A fost nevoie de trei ani de discuții cu administrația pentru a primi acces la închisoarea în care se aflau patru sute de femei. În 2019, autoritățile mi-au permis să intru în închisoare pentru prima dată și să conduc un serviciu de închinare în fiecare joi, de la 17:30 la 19:00. La primul serviciu de închinare nu a participat decât o singură femeie. Era foarte doritoare și dispusă să mă asculte.

— Mă bucur să te cunosc, i-am spus femeii. Sunt foarte fericit să mă aflu aici, dar trebuie să ne rugăm să vină mai multe persoane la întâlnire.

Ne-am rugat ca Dumnezeu să aducă mai mulți oameni la întâlnirile noastre de joi. La a patra întâlnire, zece femei mă așteptau. Astăzi, șaiszeci de femei participă la întâlniri în fiecare săptămână. Programul nostru de închinare este împărțit în trei secțiuni: cântece și rugăciune, un timp în care femeile își împărtășesc experiențele personale, numit „Povestește-ți minunea!”, și un timp de studiu biblic.

Când le vorbesc, le amintesc întotdeauna că Dumnezeu este Tatăl lor din ceruri.

— Dumnezeu vă consideră fiicele Lui, obișnuiesc să le spun.

În toți anii mei de slujire pastorală nu am văzut niciodată o închinare și o laudă precum cele din închisoare. Acolo, închinarea și lauda sunt foarte intense. Femeile sunt atât de sincere și oneste în rugăciunile lor... Uneori, aștept întâlnirile de joi mai mult decât întâlnirile din Sabat, de la biserică.

Timpul nostru împreună este scurt, așa că fiecare femeie poate să își scrie mărturia personală pe o bucată de hârtie, să o aducă la întâlnire și să mi-o dea la sfârșit. Scrisorile conțin cuvinte de laudă la adresa Dumnezeului care schimbă vieți. Am un teanc uriaș de scrisori acasă!

Un grup de membri ai bisericii le vizitează pe aceste femei și le oferă studii biblice la sfârșit de săptămână. Ei nu pot să le viziteze pe femei decât separați de un geam de sticlă. Nu li se permite să intre așa cum mi se permite mie, dar împreună vedem roade. Câteva femei și-au predat viața lui Isus și am reușit să intru în legătură cu rudele lor.

Sabatul 11 – 9 septembrie 2023

O carte și o plimbare cu mașina

de Andrew McChesney

Alexei Arushanian, un ucrainean în vârstă de treizeci și trei de ani din Polonia, se afla în întârziere. Tocmai își terminase lucrul și trebuia să se oprească la benzinărie pentru a se întâlni cu soția lui. În seara aceea, urmau să facă împreună cumpărăturile.

La pompa de benzină, Alexei a observat un tânăr care încerca să își pornească scuterul. Încerca iar și iar, dar fără niciun rezultat. O geantă mare, termoizolantă, așezată în partea din spate a scuterului arăta că livra o comandă de mâncare. Alexei nu vorbea prea bine poloneza, dar nu voia să rateze ocazia de a fi de ajutor. În timp ce își umplea rezervorul se tot gândea la tânărul respectiv. După ce a urcat în mașină, a coborât geamul și a strigat:

— Ce s-a întâmplat?

Tânărul era polonez. El a spus:

— Scuterul nu vrea să pornească.

Alexei făcea parte dintr-un grup de membri ai bisericii care împărțeau cartea *Tragedia veacurilor*, de Ellen G. White. Este o sarcină dificilă și puțini oameni sunt receptivi, așa că Alexei a văzut în momentul acela o oportunitate. Prin urmare, a decis să îi ofere tânărului o carte.

— Am un dar pentru tine, a spus el. Este o carte despre istoria creștinismului. Începe cu primii creștini care au apărut adevărul, după înălțarea lui Hristos la cer, și se încheie cu evenimentele care vor preceda sfârșitul lumii. Cred că o vei găsi interesantă.

Tânărul a acceptat cartea și i-a mulțumit. Alexei s-a întors la mașină. A stat și s-a gândit: „I-am dat o carte, dar nu i-am împlinit nevoia.” Deschizând portiera mașinii, a spus:

— Pot să te duc eu acolo unde ai de făcut livrarea!

— Serios? a întrebat tânărul surprins.

— Serios! a spus Alexei. Înțeleg cum te simți... Vino, te duc eu!

Tânărul a luat geanta cu mâncare, iar Alexei l-a condus până la adresă.

— O să mă aștepți? a întrebat tânărul.

— Bineînțeles. Doar te-am adus până aici.

Pe drumul de întoarcere către benzinărie, tânărul se minuna de bunătatea lui Alexei.

— În Polonia, foarte puțini creștini se opresc să ofere ajutor, dar iată că tu, un creștin ucrainean, mi-ai oferit ajutorul tău, a zis el.

Tânărul a spus că se numea Kamil. Alexei i-a vorbit despre iubirea lui Dumnezeu, iar Kamil l-a ascultat cu atenție. Când au ajuns la benzinărie, un coleg de muncă de-al lui Kamil a oprit chiar lângă scuterul lui.

Kamil avea ajutor acum, așa că Alexei a putut pleca liniștit.

Alexei a întârziat la întâlnirea cu soția sa, dar meritase. Întârziase din cauza unei întâlniri stabilite de divinitate.

Darurile din al treisprezecelea Sabat din acest trimestru vor ajunge la Divizia Transeuropeană, care include și Polonia. Vă mulțumim pentru că plănuți un dar generos!

Găsirea cuvintelor potrivite

de Andrew McChesney

Alexei Arushanian, un ucrainean în vârstă de treizeci și trei de ani din Polonia, a observat o Biblie și multe alte cărți religioase în apartamentul în care monta ferestre.

Alexei făcea parte dintr-un grup de membri ai bisericii care împărțeau cartea *Tragedia veacurilor*, de Ellen G. White. Era o sarcină dificilă și puțini oameni erau receptivi, așa că Alexei s-a rugat pentru a găsi ocazia potrivită de a-i oferi proprietarei această carte.

Femeia, care avea aproximativ patruzeci de ani și locuia singură, i-a oferit o cană cu ceai. Alexei s-a așezat și a băut ceaiul, iar femeia își continua activitățile. În timp ce lucra, aceasta cânta. Alexei s-a rugat în gând. În cele din urmă, a început să vorbească:

— Văd că vă place să citiți, a spus el.

— Da, chiar îmi place foarte mult să citesc, a spus ea. Ați observat probabil că nu am televizor... Asta pentru că citesc tot timpul.

Femeia s-a întors la lucrul ei, cântând în continuare.

Lui Alexei i-a venit o idee.

— Sunteți creștină? a întrebat-o el.

— Da, cânt în corul bisericii, i-a răspuns ea.

— Și eu merg la biserică, pe strada Foksal, numărul 8, a spus el, dând adresa singurei biserici adventiste din Varșovia, capitala Poloniei. Sunt protestant. Adventist de ziua a șaptea, mai exact...

Văzând că femeia îl asculta cu atenție, Alexei a prins curaj.

— Aș vrea să vă ofer un dar, o carte despre istoria creștinismului, a spus el. Este foarte interesantă.

Femeia a fost de acord să se uite la carte.

Ducându-și uneltele la mașină, Alexei își făcea griji că femeia nu avea să îi mai deschidă ușa când avea să revină cu cartea. Dar

ea l-a primit cu bucurie. Era vizibil impresionată de volumul legat frumos și a început imediat să îl răsfoiască. După expresia feței ei, Alexei vedea că nu era de acord cu tot ce citea acolo.

— Depinde de dumneavoastră dacă doriți să acceptați sau să respingeți ceea ce scrie acolo, a spus el.

Femeia a acceptat cartea.

— Mulțumesc foarte mult!

Cei doi au mai vorbit puțin, apoi Alexei a plecat. Era atât de fericit fiindcă găsisse o modalitate de a-i oferi cartea.

„Aș fi putut să nu spun nimic”, mărturisește el. „Dar femeia avea dreptul să decidă dacă acceptă cartea sau nu. Datoria mea era să i-o ofer.”

Darurile din al treisprezecelea Sabat din acest trimestru vor ajunge la Divizia Transeuropeană, care include și Polonia. Vă mulțumim pentru că plănuți un dar generos!

Sabatul 13 – 23 septembrie 2023

Puterea cuvintelor

de Andrew McChesney

Când a izbucnit conflictul armat în țara lui natală, Ucraina, în 2022, Alexei Arushanian trăia în siguranță dincolo de graniță, în Polonia, unde lucra de câțiva ani, montând ferestre în casele oamenilor. Dar avea multe rude în Ucraina și era îngrijorat din cauza asta.

Rând pe rând, și-a sunat toate rudele pentru a vedea dacă sunt bine și dacă le putea fi de ajutor.

— Cum ești, mătușă Lyuda? a întrebat el.

— Totul este bine, lăudat fie Domnul! a răspuns ea. Ne ascundem.

A spus că fiica ei, Nastya, și fiul ei cel mic plănuiau să se alăture valului de refugiați care traversau granița spre Polonia. În

circumstanțe normale, această călătorie ar fi durat o zi. Dar acum, călătoria avea să dureze circa două-trei zile.

— Vin în Varșovia? a întrebat Alexei. Spune-le să mă sune! Pot să stea la mine cât au nevoie. Pot să îi întâmpin la graniță.

Nu după multă vreme, o altă rudă a sunat din Ucraina să îi spună că Nastya și fiul ei erau deja în Polonia. Trecuseră granița și stăteau la o familie poloneză care îi primise în casa lor. Mulți polonezi au găzduit temporar refugiați.

Alexei a sunat-o pe Nastya și a promis că va veni să îi ia pe ea și pe fiul ei.

Când Alexei a oprit mașina în fața casei, cei doi îl așteptau. Proprietarul casei, un bărbat în vârstă de șaizeci de ani, i-a însoțit pe Nastya și pe fiul ei la mașină. Nastya i-a făcut cu mâna în timp ce urca în mașină, iar Alexei a deschis portbagajul mașinii ca să pună lucrurile copilului. Când a deschis portbagajul, a văzut câteva copii ale cărții *Tragedia veacurilor*, de Ellen G. White. Alexei a luat o carte.

— Am un dar pentru dumneavoastră, i-a spus el bărbatului în vârstă de șaizeci de ani.

— Ce fel de dar? a întrebat bărbatul curios.

— Este o carte care conține istoria creștinismului, de la primii creștini care au apărut adevărul până la evenimentele care vor preceda sfârșitul lumii, i-a explicat Alexei. Cred că o să vi se pară interesantă.

Omul a acceptat cartea, apoi l-a îmbrățișat pe Alexei cu putere.

— Mulțumesc! a spus el.

Alexei era extrem de fericit. Nu se așteptase să fie atât de ușor.

„Aceasta a fost voia lui Dumnezeu”, mărturisește el. „Tot ce am avut de făcut a fost să rostesc câteva cuvinte, iar omul a luat cartea. Mă rog să o citească și el, și soția și copiii lui. Sper că va accepta ceea ce este scris acolo. Cartea este foarte interesantă.”

Darurile din al treisprezecelea Sabat din acest trimestru vor ajunge la Divizia Transeuropeană, care include și Polonia. Vă mulțumim pentru că plănuieți un dar generos pentru Sabatul următor!

Sabatul 14 – 30 septembrie 2023

Lăudându-L pe Dumnezeu pentru epilepsie

de Andrew McChesney

Anna, o tânără din Riga, Letonia, se lupta încă din copilărie cu epilepsia. Nu era vorba doar despre crizele propriu-zise. Epilepsia îi afecta emoțiile și funcțiile creierului. În unele zile, pur și simplu nu reușea să se concentreze. Tânjea să fie vindecată.

În vara în care a absolvit liceul, tânăra în vârstă de nouăsprezece ani s-a dus la o vrăjitoare care pretindea că putea să o vindece prin canalizarea energiei. Dar nu s-a vindecat. Când vrăjitoarea a văzut că nu o putea ajuta, i-a spus fetei despre un alt client, aparent fără speranță, care găsisse vindecare prin rugăciunea unui pastor. Vrăjitoarea i-a dat tinerei numărul pastorului.

— Îți va spune multe despre această biserică și despre Dumnezeu, i-a zis ea, dar nu îl asculta. Tu primește vindecarea și pleacă! Restul nu sunt decât minciuni.

Anna l-a sunat pe pastor. În conversația lor la telefon a auzit pentru prima dată despre Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Au stabilit să se întâlnească. La a doua lor întâlnire, pastorul s-a rugat pentru Anna, dar boala nu a dispărut.

Anna a acceptat invitația pastorului de a participa la o serie de studii biblice. Mai târziu în vara aceea, a participat la o întâlnire de la biserică, apoi a mers la un serviciu religios care se ținea în Sabat.

— Știi ceva? i-a spus ea mamei ei. Cred că biserica este un lucru bun.

Așa că mama a însoțit-o la biserică. Câteva luni mai târziu, Anna frecventa biserica împreună cu mama și tatăl ei.

În vara următoare, Anna și mama ei au fost botezate. Un an mai târziu, a fost botezat și tatăl ei. Apoi au fost botezați bunica și fratele ei.

De-a lungul anilor, mulți oameni s-au rugat pentru Anna. A fost unsă și cu untdelemn, dar boala tot nu a dispărut. Anna se întreba de ce nu o vindeca Dumnezeu, dar apoi și-a dat seama. La fel ca apostolului Pavel, care se rugase pentru eliberare, Dumnezeu îi spunea și ei: „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea, în slăbiciune, este făcută desăvârșită” (2 Corinteni 12:9).

Anna Rozenberga are acum treizeci de ani și vede epilepsia ca pe o mare binecuvântare. De vreme ce este o boală cu care trebuie să trăiască zilnic, a învățat că trebuie să se încreadă în Dumnezeu în fiecare zi. În unele dimineți de Sabat simte că este mai bine să stea în pat, dar apoi își amintește că trebuie să conducă o grupă de Școala de Sabat, așa că merge la biserică și are încredere că Dumnezeu o va întări.

Epilepsia a ajutat-o, de asemenea, în mărturia ei. Provocările cu care se confruntă au ajutat-o să simtă empatie față de alți oameni. Nu spune tuturor că are epilepsie, dar a descoperit că dacă este deschisă cu privire la slăbiciunile ei, ceilalți sunt și ei mai deschiși și mai dispuși să asculte.

„Epilepsia m-a ajutat să împărtășesc Cuvântul”, mărturisește Anna. „Sunt recunoscătoare pentru toate provocările aduse de boala mea.”

Darurile din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru vor fi folosite pentru două proiecte din Divizia Transeuropeană, unul dintre acestea desfășurându-se în Letonia. Vă mulțumim pentru că plănuți un dar generos pentru Sabatul acesta!